

25 Ιουνίου 2015

Μνήμη και ανάμνηση Ευέλθοντος πρεσβυτέρου και Μωϋσέως Μοναχού

[/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στο τρέξιμο της καθημερινότητας, κάποια γεγονότα ή πρόσωπα μάς αναγκάζουν να σταθούμε και να αναλογιστούμε. Γιατί, η μνήμη τους ζωντανεύει μέσα μας την προσωπικότητά τους δείχνοντάς μας οδόν τελειώσεως.

Ο Ιούνιος μήνας, στην αρχή και στο τέλος μας προβάλλει από φέτος μαζί δύο προσωπικότητες που η ανάμνησή τους μας παραπέμπει στη δυναμική της αγάπης, της προσφοράς, της θυσίας: π. Ευέλθων Χαραλάμπους και Γέροντας Μωϋσής Αγιορείτης. Ο πρώτος αναχώρησε από αυτό τον κόσμο στις 27 Ιουνίου 2011 και ο δεύτερος την 1^η Ιουνίου 2014. Ο πρώτος κληρικός μέσα στον κόσμο, έγγαμος με παιδιά, ο δεύτερος μοναχός εκτός του κόσμου, στην ησυχία της ερήμου. Ξαφνικά ο

π. Ευέλθων, προετοιμασμένος εκ νεότητος ο π. Μωϋσής. Κοινό γνώρισμά τους η αγάπη στο Θεό και τον άνθρωπο, μέσα από πόνο μιας ζωής.

Αν απαριθμήσουμε τις αρετές του καθενός, μπορεί να φαίνονται ακατόρθωτες για μας που παραπαίουμε με τα πάνω και τα κάτω μας, αισθανόμενοι την αδυναμία μας να πάμε λίγο πιο πέρα. Ο πόνος όμως που γνώρισαν και άντεξαν μπορεί να γίνει κίνητρο εμπιστοσύνης στο Θεό που το επιτρέπει και μέσο υπομονής για το δικό μας μικρό ή μεγάλο πόνο.

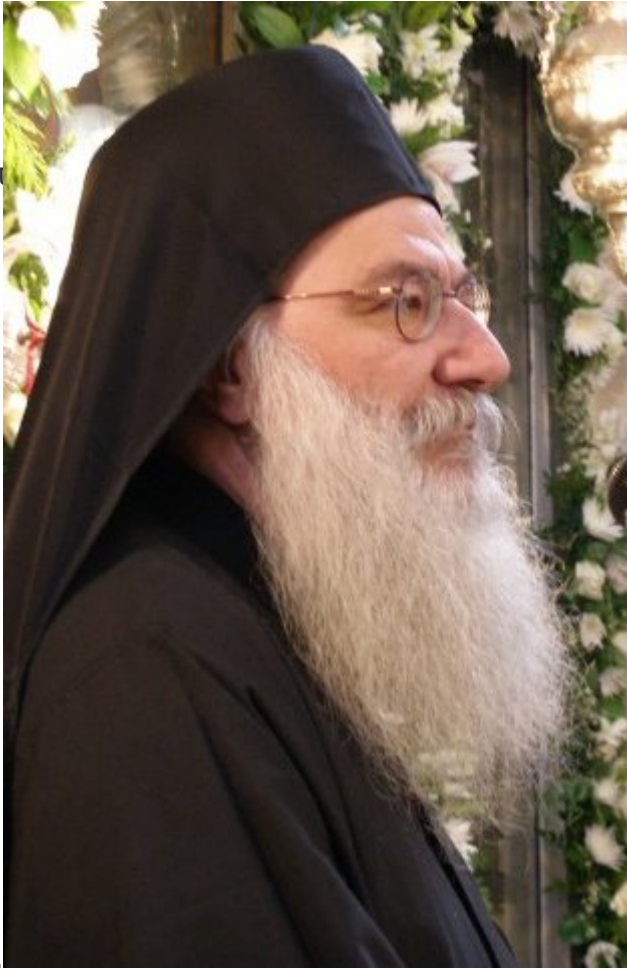

OLYMPUS DIGITAL CAMERA

Η δοκιμασία που δέχτηκε ο π. Ευέλθων να χάσει αιφνίδια υιόν εκλεκτόν, αλλά και οι άλλες κρυφές και φανερές δοκιμασίες από την ιερατική του

διακονία τ

ώστε κοντά του να αναπαύονται οι

άνθρωποι.

Η ασθένεια του π. Μωϋσή, που από νεαρά ηλικία αγόγγυστα σήκωνε, αναμένοντας συνεχώς το θάνατο, έγινε το μέσο των χαρισμάτων του λόγου και της γραφίδας, ώστε να γίνει ένας νέος διδάσκαλος της Εκκλησίας και να ωφελήσει πλήθος κόσμου δείχνοντάς τους οδόν σωτηρίας.

Φαίνεται πως οι δοκιμασίες που θα δεχτούμε στην πορεία της ζωής μπορούν να γίνουν τρόποι που το Πνεύμα το Άγιο θα κατοικήσει στη ύπαρξή μας και να μας καταστήσει, εν αγνοία μας, σημεία Θεού ζώντος και αγαλλίασης.

Φέρνοντας στη μνήμη μου τους δύο πατέρες, που γνώρισα φιλικά και αγάπησα πνευματικά, αισθάνομαι την ευλογία της παρουσίας τους και το προσωρινό της ζωής μου. Αξιοποίησαν τα χρόνια της ζωής τους, πορεύτηκαν με υπομονή και πίστη και αγάπη «αφορώντες εις τον της πίστεως αρχηγόν και τελειωτή Ιησού». Έφυγαν για την Άνω Ιερουσαλήμ, την αιωνιότητα που πόθησαν και αγωνίστηκαν να κατακτήσουν μέσα από όσες δυσκολίες ο Κύριος και Θεός τους επέτρεψε να ζήσουν, αφήνοντάς μας τη βεβαιότητα της αγάπης Του.

Τελικά, σημασία δεν έχει να ζήσουμε σ' αυτό τον κόσμο αλλά πώς θα ζήσουμε. Ούτε, βέβαια, τι έργα θα κάνουμε αλλά το κίνητρο που τα κάνουμε, η υπομονή που δείχνουμε στις δοκιμασίες, η πίστη που έχουμε στο Θεό, η αγάπη και η συγχωρητικότητα στους γύρω μας. Γιατί αυτά μας ενώνουν με το Χριστό ως νικητή του θανάτου και τότε και για μας ο θάνατος νικιέται. Γι' αυτό γίνεται τότε αληθινό και ουσιαστικό το «εάν τε ζώμεν, εάν τε αποθνήσκωμεν του Κυρίου εσμέν». Όπως έγινε με τη βιοτή τους και για τα πιο πάνω σημαντικά εκκλησιαστικά πρόσωπα των ημερών μας.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com